

Muovia taskut täys

Mistäkö tuntee suomalaisen ulkomailla. No siitä, että sillä hieno ja kallis puku päällä, mutta taskut täynnä pieniä kiviä. Seuratkaapa.

No, nykyään ei enää kiviä vaan kännykkä ja paljon muovia.

Jos olisin mukisematta hyväksynyt kaikki minullekin tarjotut elämää helpottavat edulliset ja ihmeelliset muovikortit, niitä olisi jo ainakin kolmekymmentä kappaletta.

Jokaisella kaupparyhmällä on omat bonuskorttinsa. Kun ostaa pikkuruisenkin lomamatkan, saa ällistyttävän paljon alennuksia antavan jäsen- tai klubikortin.

Mielestäni lompakossa ei todellakaan tarvita kolmeakymmentä muovinpalaa. Pärjää hyvin, kun on pankki- ja luottokorttiyhdistelmä, yksi työluottokortti, henkilöllisyystodistus, jona parhaiten vielä pelaa kelan maksullinen ja kuvallinen kortti, ja valitettavasti bensakortti. Sopivalla bensakortilla paljon ajava saa parikymmentä penniä alennusta litralta, ja sen vuoksi kannattaa kärsiä ja kantaa. Muista etukorteista on enemmänkin haittaa. Ilman korttia ja kysymällä saa halvemmalla.

Henkilöllisyystodistuksen korvannee aikanaan EU-ajokortti, kunhan valtio ensin toipuu parin sadan tuhannen kansalaisen pikku-E-korttikusetuksestaan ja saa pasmansa järjestykseen.

Kaupparyhmien etukorteissa on myös pimeä puolensa, jota ei yleensä tajuta. Nimittäin niiden avulla kauppaketju tilastoi ja karsinoi asiakkaansa ja käyttää tietoja mainonnassaan. Sahaat silmään ja vetää huulesta. En halua, että kauppaketjuni tietää, kuinka monta pulloa tsekkiläistä olutta ostan kuukausittain ja montako kiloa rasvaa voitelen vuosittain. Tämä voi tuntua pelottelulta, mutta nykytekniikalla se onnistuu vaivatta. Tiedän, että tällaista tilastointia käytetään jo Suomessakin.

Mikä onkaan se rohkea kaupparyhmä tai kauppias, joka uskaltaa olla edistyksellinen ja lupaa pysyvän alennuksen sellaiselle vakioasiakkaalleen, joka ei vilautta korttia. Voisiko se olla perniöläinen?

pajen